

הבת של המנהלת

גיטי ספרין

עריכה: ר. קניג. ב. זייבלד. מרווה לצמא

עימוד ועיצוב כריכה: רבקה חדד

כתובת מייל לתגובות: g0527177871@gmail.com

© כל הזכויות שמורות, ניסן תשפ"ו

אין להעתיק, להפיץ או לתרגם ספר זה או קטעים ממנו בשום צורה ובשום אמצעי, לרבות צילום והקלטה, ללא אישור בכתב מהמחברת.

מאקדל,

למנהל - שלי

של המנהל - מכל הסיפורים

מיד ידברו מלאק לראוי

באמ. באמאני. באל יוקד - אהבי.

פרק 1

"ברוכות הבאות לכולן!" דלת הסלון הכבדה חורקת בתרועה. בתנועות חרישיות אני סוגרת את דלת העץ הדקה של החדר שלי. מנסה להפריד בין הקולות שנכנסים פנימה. המורה לאה אייזנברג. המורה שולמית כץ. גרינברג. והמורה הזאת למדעים... איך קוראים לה?

אספת היערכות.

אתמול עשינו הזמנה ענקית מהמכולת. ירקות. מטבלים. כלים יפהפיים מעץ טבעי. "כמו כל שנה בשנה", עדכנה אותי המנהלת בעודי עוטפת את ספרי הלימוד לשנה הבאה. "אספת ההיערכות תהיה אצלנו בבית. אני אישית דואגת לכיבוד ולאווירה המשפחתית."

מכל האספות, ההשתלמויות, וערבי הגיבוש, שמאורגנים באולם בדרך כלל, המנהלת הכי אוהבת את אספת ההיערכות. זו שמלכדת כל מורה ומורה לאחר חופשה ארוכה ומרעננת אל שנת לימודים חדשה. המון תקוות, יכולות תנופה ושינוי אדיר.

"התחלת לדבר כמו המנהלת בעצמה", סנטה בי אתמול פסי, כשהסברתי לה על הפוטנציאל הגלום באספות כאלו. "הכי מצחיק זה שאת לא רק מדברת כמותה, אלא נראה שהמחשבות שלה ממש חולפות לך בראש". צחקתי. שומרת לעצמי את מילותיה של פסי כמו מחמאה משובחת.

בליל של קולות הסתבך בסלון, כאילו כל המורות בסמינר החליטו למסור שיעור בו זמנית. לא הצלחתי להבין מילה.

פס ישר של דבק סלוטייפ על העטיפה. קיפול מדויק. עטיפה כחולה, עדכנית וחמודה, הולכת וכובשת את הספרים החדשים. יחד עם פסי קניתי אותה ב'חן עיצובים'. ספר מתמטיקה, ספר הנדסה. ערמה נפרדת לחומש. 'לישרים תהילה'. ככה זה בסמינר, ככל שאת גדלה, ערמת הספרים הולכת וקטנה. את מקומה מחליפים קלסרים אימנתיים של סיכומים. אני מלטפת קלסר אחד תואם. מבטיחה לעצמי למלא בכתב כחול ומסודר כל מילה שתצא מפי המורה.

שקט נופל בסלון, גם מאחורי הדלת הסגורה אני יכולה לשמוע את דבריה של המנהלת מטיילים בסלון רחב הידיים. מילים יפות, מלאות השראה, תפקיד ושליחות.

"נעמי?" פס אור מסתנן פתאום לחדר שלי, המנהלת מציצה פנימה בחיוך רחב. מהסלון שוב נשמעת המולה. "איזה יופי שאת עדיין ערה! בואי, אני חושבת שהניה זקוקה לעזרה במטבח".

אני קמה, משפשפת עיניים. חולפת בעקבות המנהלת בפרוזדור המואר. עשרות זוגות עיניים ננעצות בגבי בדרכי אל המטבח. אולי אני מדמיינת, אולי לא. תכננתי להתחבא בחדר עד סיום האספה הזאת. לטעום מהקינوح רק לאחר שאחרונת המורות תצא.

"הו, נעמי!" הניה מנגבת את ידיה, סוגרת אחרינו את דלת ההזזה. "יש כאן עוד המון ירקות לחתוך. חשבתי שאשתלט על העבודה לבד. אני רואה שזה לא נגמר". נוטלת סכין. חותכת בתנועות מהירות פסי קולרבי.

"את יודעת מי תהיה המורה שלך בשנה הבאה?"

"אין לי מושג".

"ולא חשבת לבקש מאימא שלי שתסדר לך משהו?"

"האמת היא שלא.... כל המורות בסמינר מיוחדות. כל אחת בדרך שלה", אני מדקלמת כמו ילדה טובה.

"זה נכון", הניה נושכת את אצבעה.

"יש כאן פלסטר", אני פותחת לה את הארון העליון. מכירה את המטבח הזה כמעט בעל פה.

"את יודעת שבשנה הבאה אני הולכת לחנך את אחת מכיתות י' במקום המורה שיינפלד".

"באמת??" אני פוקחת זוג עיניים גדולות. עד עכשיו הניה הייתה ממלאת מקום יומית, נודדת מכיתה לכיתה.

"אל תדאגי", הקול שלה רועד, מיטיבה את הפלסטר על האצבע. "מחנכת שלך אני בטח לא אהיה".

"כן", אני עונה בטיפשות. "כלומר, חבל. אבל מה לעשות.... זה באמת לא אפשרי".

הניה נראית לחוצה למדי. למה היא לא יושבת עם כל המורות יחד? מה פתאום שתעמוד ותחתוך כאן ירקות? "לא. לא. זה בסדר גמור", היא ממלמלת כשאני מציעה לה להסתדר בעצמי.

"איפה שולמית וליבי?" שתי הבנות המתוקות שלה בטח כבר ישנות עכשיו.

"יש להן בייביסיטר". הניה מביטה בתנועות הסכין הקצביות שלי. אוחות באצבע החבושה, ממילא לא חותכת.

"יש לך עוד בייביסיטר חוץ ממני?" אני נוזפת בה במשובה. סוף סוף היא מחייכת.

יחד אנחנו מוציאות מגשים מסודרים לסלון. "איזה יופי!" המורות מתקרבות, מסייעות לנו להניח את הכבודה על השולחנות.

"נעמי?" המורה שטיינר, המחנכת שלי מט' קורצת לי. "איזה יופי לראות אותך כאן". יש לה ביד כוס קפה רותח. רק שלא יישפך. באמת יופי. אני מחייכת במהירות, וממהרת להיעלם מהסלון.

פתאום מסקרן אותי מאוד מאוד מי מכל המורות היושבות כאן תחנך את הכיתה שלנו בשנה הבאה. "את יודעת. בטח שאת יודעת" פסי לא מפסיקה להפציר בי מאז יצאנו לחופש, "את פשוט לא רוצה לגלות".

"מבטיחה לך שאני לא יודעת".

"את כן יודעת", פסי עונה לי בתגובה, וכך שוב ושוב מגיע הדיון לאותה נקודה.

פרק 2

מונית כסופה נעצרת סמוך לשערי הסמינר. המנהלת מוציאה את ארנקה לשלם לנהג. אני פותחת את הדלת האחורית.

נחילים של בנות בתלבושת אחידה ובוהקת זורמות לכיוון הסמינר, מציצות עלינו בסקרנות. המנהלת מעוטרת בחיך חגיגי, צועדת בפסיעות קטנות לכיוון השער. אני מתקדמת לצידה בלב הולם. לא רגילה להיות מוקד למבטים.

"נעמי", היא לוחשת לי בשקט, "תוכלי להניח את התיק שלי בחדר?" תיק העור הכבד עובר לידיי. המנהלת נעמדת אחר כבוד בשער, ומברכת את הנכנסות בברכת 'בוקר טוב'.

"המנהלת? ... את... " אני שואלת, נבוכה מעט. "את לא רוצה אולי לשתות משהו קודם?"

"זה בסדר. מקסימה", היא מניחה עליי עיניים בורקות, קריסטל ויהלומים. "עוד עשר דקות כבר יישמע הצלצול. אחרי שכולן תיכנסנה לכיתות, אשתה את כוס הקפה שלי בניחותא".

"רגע, מה איתך?" היא מכווצת את עיניה. "שתית משהו הבוקר? את נראית חיוורת קצת. יש אצלי בחדר במגירה מתחת לשולחן אבקת שוקו, תיקחי לך". המנהלת מהסה את קולה כשהיא מדברת איתי. סיכמנו שבסמינר אני תלמידה ככל התלמידות.

"בוקר טוב!" צמד 'טתיות' מצחקקות בהתרגשות.

"בהצלחה!" המנהלת מברכת אותן בחום. "אתן ניגשות לאולם, כן? שם תשמענה את החלוקה לכיתות".

"בטח, בטח!" הן כמעט לא נושמות.

אני מתחמקת אל מתחם המזכירות, פותחת בזהירות את דלת חדר המנהלת. סוגרת אותה היטב אחריי. מניחה את התיק הכבד על הכיסא המסתובב. לא מדליקה את האור. אוספת כמה רגעים של שקט לפני שתתחיל השנה בסערה.

השולחן שעמוס תמיד עד אפס מקום, חלק ומסודר עכשיו. ריח לבנדר חמקמק עומד באוויר. הקירות עמוסים במגוון תעודות סיום, תמונות ומזכרות מהמחזורים המסיימים. שותה באיטיות כוס שוקו מתוק מאוד. משליכה לפח ויוצאת החוצה.

"הנה הבת של המנהלת", לוחשת 'טתית' אחת לחבורה של בנות. "ואוו! הן דומות ממש". "לא נכון", מישהי קוראת מבכנים.

אני שומרת על הבעה אדישה. כאילו לא שמעתי מאום. אם הייתי יכולה להישאר לעמוד שם, הייתי עושה את זה. מעניין למה היא התכוונה, לגבי הדמיון החיצוני או לגבי הקרבה המשפחתית. 'עזבי', אני אומרת לעצמי, מחישה את צעדיי. 'מספיק להתעסק במה שאומרים עלייך'.

תכננתי להגיע מוקדם, לתפוס מקום עוד לפני פסי. פסי רוצה שנשב בשלישי בצד. אני מעדיפה בשני באמצע. לפחות בתחילת שנה.

"שאאלום!!" אופס, רוב הכיתה כבר מלאה. "נעמי!" פסי מנופפת לי מהשלישי באמצע. "את רואה? באתי לקראתך! אבל האמת היא, הכול כבר היה תפוס. נו, מה את אומרת על המורה?"

"המורה?" רק עכשיו נופל לי האסימון. לא שאלתי בסוף את המנהלת מי תהיה המחנכת שלנו! היא לא אמרה לי אף מילה בעניין.

"המורה בלומנטל!" פסי מריעה. "אנחנו ראינו רק עכשיו על השלט. אבל את ידעת כל הזמן, שמרת על זה כמו על סוד צבאי. חחח...". כמה בנות מסתובבות אלינו. אני מתיישבת באיטיות, מניחה את התיק בזהירות בצד השולחן. "כולן יודעות שזה בזכותך", פסי לוחשת לי, מאושרת. "פרוטקציה אמיתית! אבל אם גם אנחנו מרוויחות, אז מה אכפת לי".

הדלת נפתחת פתאום. שקט נופל בכיתה. המורה בלומנטל נכנסת בארשת רצינית. כולנו עומדות, מתיישבות חזרה. היא מעבירה את מבטה על הבנות בכיתה, ורק אז חיוך קטן מעטר את פניה. קוראת שמות. חולפת על השם שלי בלי להתעכב. שם המשפחה לא מסגיר כלום.

אני מנסה לשחזר אם היא ראתה אותי אז, באספת ההיערכות. לא מצליחה להיזכר. יכול להיות שהיא לא הגיעה? לא יכול להיות. המנהלת לא מוותרת על אף אחת באספה הזאת. בהפסקה אני משכנעת את פסי לרדת ללובי, לקומת הכניסה. אחרי שאנחנו מסיימות את הכריכים,

אנחנו בוחנות את הקישוטים החדשים המעטרים את הקירות. בנות המגמה לאומנות תלו אותם בימי החופשה. פסי מתמוגגת מהעיצוב המיוחד.

"חכי לי רגע כאן", אני מבקשת ממנה. לפני שהיא מספיקה לענות, אני מתחמקת למתחם המזכירות, מציצה לחדר המנהלת. "תודה על השוקולד", אני מגניבה חיוך קטן. "ועל המכתב".

"בואי, תיכנסי", המנהלת מאירה אליי פנים. "נו, איך היה? הצלחת לתפוס מקום טוב?"

הדלת נפתחת פתאום. הניה נכנסת בסערה, צונחת על הכיסא הקרוב. טומנת את ראשה בין כפות ידיה. "כבר ביום הראשון?" המנהלת נאנחת. הניה מהנהנת. לא מרימה את עיניה.

"טוב..." אני ממלמלת, ממהרת להסתלק מהחדר.

"נעמי, תוכלי לקרוא לתלמידה א... בעצם לא!" היא מתנערת, תופסת את עצמה. "אני כבר אבקש ממישהי אחרת. להתראות ובהצלחה!"

במהירות אני יוצאת מהחדר, פותחת את הדלת בתנופה. מולי בדיוק ניצבת המורה בלומנטל בדרכה לחדר המורות. מודדת אותי מכף רגל ועד ראש.

כרו, 3

הימים יכולים להיות משעממים כל כך כשאת נמצאת שעות ארוכות לבד בבית. בית שכל דבר בו עומד במקום, ועוזרת מגיעה פעם בשבוע לשטוף רצפה, מקרר וחלונות.

"אני צריכה כמה בגדים חדשים", אני אומרת למנהלת כשהיא חוזרת מפגישה ארוכה נוספת. "כן?" היא פותחת את סיר המרק שחיממתי מראש. "יש לי כסף", אני ממהרת לומר. "לא זאת הבעיה... כלומר, חשבתי לצאת עם פסי. אולי מחר? אולי שבוע הבא". נראה מתי פסי תוכל. שתהיה בריאה, היא לא מפסיקה לקייטן את שיירת האחים שלה יחד עם כל ילדי השכונה.

"אני לא אוהבת שיוצאים לקניות עם חברות. כבר אכלת?" היא מוזגת לעצמה מרק. "לכל בת יש טעם אישי משלה, סגנון וסייגים של המשפחה. את יודעת מה? אני אצא איתך!" היא מודיעה.

"יש לך זמן? אני לא רוצה ש..."

"יש לנו ביום שלישי בשבוע הבא יום עיון למנהלות בבני ברק. מה דעתך, אולי תצטרפי אליי? יש בסביבה חנויות מקסימות".

"מגיעות לשם בנות? זה מקובל?"

"אודיע למארגנות, אני בטוחה שהן תשמחנה לכל זוג ידיים".

"מצוין", אני מתרגשת. נסיעה ארוכה יחד עם המנהלת, יום עיון מסקרן שכזה, ועוד קניות אחר כך. מה יכול להיות טוב יותר?

שתי דפיקות על הדלת. "שאאלום!!!!" עגלת תאומים אפורה מתגלגלת פנימה. הניה משחררת את הקשירה. שולמית בת השנתיים וחצי וליבי בת השנה מנסות להשתחל החוצה. "הו, אילו אורחות חשובות! מי באה לסבתא?" המנהלת מגישה להן קוביית שוקולד לבן, "שלא תתלכלכנה. מה שלומך, הניה?" הניה מחניקה פיהוק גדול, צונחת על הספה בסלון "אני גמורה - - גמורה - - לא יודעת מה לעשות איתן..."

אני ממחרת לחדר שלי. חכמה מספיק כדי להבין שהניה זקוקה לאימא שלה עכשיו. לא רוצה להפריע. סוגרת את הדלת. החדר שלי ריק ומסודר. בתחילת שנה אין הרבה שיעורי בית, ובטח לא מבחנים. אני מחייגת לפסי. מנתקת אחרי כמה צלצולים. קשה לדבר עם פסי בשעות האלו של אמצע היום. הרעש וההמולה שנשמעים סביבה מזכירים לי תמיד אמצע מחנה.

"טראחחח", משהו נשבר. אולי רק נפל? הלוואי. טפיפות רגליים קטנות, ליבי בוכה, שולמית הולמת על דלת החדר שלי. אני פותחת את הדלת. "הנה נומי!!!" שולמית קופצת אליי, נדחפת פנימה. הניה מטאטאה שברים מהרצפה, אוספת לפח.

"הולכים לגינה!" אני מכריזה בהחלטה של רגע. "את נראית עייפה, הניה. תני לי, אני אגמור עם זה. תארגני בינתיים את הבנות".

"את בטוחה? זה... בסדר? את לא עסוקה עכשיו או משהו?" הניה עוזבת את המטאטא, מיישרת את גבה.

"בסדר גמור!" אני מכריזה בקול. "העיסוקים החשובים יכולים לחכות לערב".

"נעמי, את מצילה אותי עכשיו! אין לך מושג עד כמה". היא מבטיחה בי בעיניים מזוגגות כשאני מסלקת בזריזות את השברים מהרצפה.

"ליבי ושולמית, מי באה לגינה?"

"לפארק!" שולמית רוקעת ברגלה. "לגינה", אני מסבירה לה. "לפארק!" עומדת על שלה זאת... מנהלת קטנטנה. ירשה את הגנים מסבתא שלה. הניה קושרת אותן חזרה בעגלה. "תודה נעמי!" היא אומרת לי, מעלה אור בחדר המדרגות. "את יודעת? אימא שלי אוהבת אותך כל כך. את ממש מוסיפה לה חיות. היא אומרת שמאז את כאן היא מרגישה צעירה בכמה שנים טובות".

אני בולעת רוק, מורידה בזהירות את העגלה הכבדה למטה. אוהבת אותך. מוסיפה לה חיות. מרגישה צעירה. שוב ושוב המילים מתנגנות בתוכי, כמו דיסק תקוע. אני מקשיבה להן בעוגג, לא שבעה.

"לא לגינה הזאת!" שולמית צועקת, "לפארק!"

"בסדר, בסדר. נלך לפארק", אני תוקעת לה בקבוק. יודעת כמה חסר סיכוי להתווכח עם העקשנית הזאת. שההורים שלה כבר יחנכו אותה.

הפארק מקבל את פנינו עמוס ילדים ומתקנים. אני מחפשת פינה מוצלת. "פארקקקק!" שולמית שואגת באושר. ליבי נרדמה. אני מחלצת את שולמית מהעגלה, והיא מזנקת למתקנים. כמעט נעלמת מעיניי.

"שולמית!" אני רצה אחריה. בכמה רגעים היא מספיקה להגיע לקצה השני של הפארק, שובבה קטנה. אני אוחזת בידה, ומעלה אותה למגלשה "בואי מתוקה, בואי. אני מחכה לך למטה!"

מגובה המתקנים שני ילדים נועצים בי עיניים עגולות. הלומות.

"שולמית!" אני צועקת, "תרדי מהר. נו, תתגלשי כבר!"

עוד ילדה בעלת מבע עז נעמדת לידם. מביטה בי כמו על תופעת טבע מהלכת.

"מהר! מהר יותר!" אני צועקת לה. תופסת את ידה של שולמית. היא בועטת לכל עבר. הילדים מהמתקן עוקבים אחריי, מכניסה אותה לעגלה, מנסה להרגיע את הצרחות בפופסים ובאיגלו. אני מנענעת את ליבי שהתעוררה בינתיים. מלטפת את פניהן של ילדות זרות, שלא קשורות אליי באמת.

נמלטת במהירות מילדים שנושאים את שם משפחתי. אחיינים שלי. אמיתיים. עומדים ובוהים בי בהלם. רק שאימא שלהם לא כאן.